

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 643/2022-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Libušou Dočkalovou, Lachova 32, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 Co 149/2018-98 z 29. novembra 2018 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7 Cdo 45/2020 z 30. júna 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 7. septembra 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) označených v záhlaví tohto uznesenia, ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Súčasne žiada, aby mu ústavný súd priznal finančné zadost'učinenie vo výške 3 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sa viedol spor, v ktorom sa sťažovateľ ako žalobca domáhal na žalovanej [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“), náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom podľa § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“). Nesprávneho úradného postupu sa mal dopustiť ústavný súd v konaní vedenom pod sp. zn.

II. ÚS 27/2013 a mal spočívať v odmietnutí ústavnej sťažnosti sťažovateľa pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí založených na nedoplnení ústavnej sťažnosti v súdom určenej lehote.

3. Okresný súd rozsudkom z 15. júna 2017 žalobu zamietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania, pričom krajský súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil napadnutým rozsudkom. V dôvodoch rozhodnutia tieto súdy zosumarizovali priebeh konania pred ústavným súdom. Následne uviedli, že škoda, ktorej náhrady sa sťažovateľ domáha, mu mala byť spôsobená v dôsledku vadného postupu ústavného súdu v súvislosti s rozhodovacou činnosťou, a v takom prípade by bolo možné zodpovednosť štátu posudzovať len z hľadiska zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Rozhodnutie ústavného súdu nie je možné napadnúť opravným prostriedkom, nie je možné použiť ani iný prostriedok, na základe ktorého by sa dosiahla zmena rozhodnutia, a preto v súvislosti s jeho rozhodovacou činnosťou neprichádza do úvahy náhrada škody spôsobená nezákonným rozhodnutím podľa zákona o zodpovednosti za škodu. Okrem toho, v priebehu konania nebola zo strany sťažovateľa uvedená špecifikácia povinnosti stanovenej zákonom, ktorú by ústavný súd porušil, alebo konanie, ktoré by opomenul a ktoré by napĺňalo skutkovú podstatu nesprávneho úradného postupu.

4. Sťažovateľ využil možnosť podať proti rozsudku krajského súdu dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Až v rámci dovolania po prvýkrát namietal, že súd prvej inštancie nepostupoval v súlade s § 181 ods. 2 CSP, ak neuviedol svoje predbežné právne posúdenie veci a neuviedol, ktoré skutkové tvrdenia považuje za sporné či nesporné. V dôsledku tohto opomenutia nemal sťažovateľ možnosť uplatniť v spore prostriedky procesného útoku.

5. Uznesením z 30. júna 2022 najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol. Dovoláciu námietku sťažovateľa vyhodnotil ako nedôvodnú, pretože jeho návrh bol okresnému súdu doručený 2. mája 2016, teda za účinnosti predchádzajúcej procesnej úpravy [Občiansky súdny poriadok účinný do 30. júna 2016 (ďalej aj „OSP“)], a v rámci predbežného prejednávania sporu platil úspornejší režim vyplývajúci z § 118 ods. 2 OSP, ktorý neobsahoval povinnosť súdu uviesť predbežné právne posúdenie veci. V okolnostiach posudzovanej veci súd v zmysle § 470 ods. 2 CSP postupoval podľa § 118 ods. 2 OSP, a nie podľa § 181 ods. 2 CSP, a preto nebolo povinnosťou súdu prvej inštancie uviesť jeho predbežné právne posúdenie. Najvyšší súd však okrem toho zdôraznil i cieľ ustanovenia § 181 ods. 2 CSP (bod 19 napadnutého uznesenia) s tým, že jeho porušenie nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ sa s napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov nestotožňuje, ich závery vníma ako neutržateľné a ústavne nesúladne, pretože aplikované zákonné a podzákonné normy interpretovali v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti.

7. Napadnutý rozsudok krajského súdu považuje sťažovateľ za nedostatočne vyargumentovaný a nepreskúmateľný. Tvrdí, že krajský súd nepodal relevantné odpovede na rozhodujúce právne otázky, a to:

- a) na základe akých ustanovení a akého konkrétneho právneho predpisu dospel k záveru, že sa v danom prípade na ústavný súd nevzťahuje zákon o zodpovednosti za škodu;
- b) akými úvahami sa riadil pri posudzovaní podmienok vyplývajúcich z § 9 zákona o zodpovednosti za škodu;
- c) na základe akého právneho predpisu posudzoval platnosť doručenia tých písomností, ktoré síce mali význam pre konanie pred ústavným súdom, ale z hľadiska ich formy a obsahu neboli podaním vo veci samej;
- d) akými úvahami sa spravoval pri vysporiadaní sa s uplatneným nárokom na náhradu škody.

8. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľ namieta spôsob, akým sa najvyšší súd vysporiadal s jeho kľúčovou námietkou týkajúcou sa opomenutia okresného súdu postupovať v spore podľa § 181 ods. 2 CSP. V tejto súvislosti uvádza, že na konania začaté pred účinnosťou Civilného sporového poriadku platí tento zákon dňom nadobudnutia jeho účinnosti, t. j. dňom 1. júla 2016. Sťažovateľ podal žalobu v čase, keď bol účinný Občiansky súdny poriadok (2. máj 2016), pričom od 1. júla 2016 sa postup súdu a sporových strán mal riadiť týmto zákonom vrátane uplatnenia § 181 ods. 2 CSP. Na postup podľa starej právnej úpravy (§ 118 ods. 2 OSP) neexistoval žiaden dôvod. Napadnuté rozhodnutie teda nedáva zrozumiteľnú odpoveď na otázku, prečo najvyšší súd posudzoval danú vec skrz predošlú (neplatnú) právnu úpravu a prečo svoje úvahy nezaložil na novej legislatívnej úprave, ak sa prvé pojednávanie vo veci uskutočnilo až za účinnosti Civilného sporového poriadku. Z prechodného § 470 ods. 2 CSP je zrejmé, že nové ustanovenia Civilného sporového poriadku sa vo vymedzenom rozsahu nepoužijú len vtedy, ak by boli v neprospech strany. Najvyšší súd však nevysvetlil, prečo by bola v danom prípade aplikácia uvedených ustanovení v neprospech sťažovateľa, keď do účinnosti Civilného sporového poriadku nedošlo ani len k otvoreniu pojednávania.

9. Keďže v danom prípade súd prvej inštancie nenariadil predbežné prejednanie sporu, neriadil sa platnou právnou úpravou, a teda dovolacia námietka sťažovateľa mala byť vyhodnotená ako opodstatnená. Najvyšší súd nevykonal prieskum rozhodnutia odvolacieho súdu tak, aby zodpovedal zákonnej úprave a nevenoval náležitú pozornosť dôvodom dovolania, preto jeho záver o odmietnutí dovolania ako procesne neprípustného neobstojí.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa rozsudkom krajského súdu

10. Pokiaľ ide o namietané porušenie práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom krajského súdu, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity vyjadrený v čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd. Dovolacia námietka, ktorá sa argumentačne významne prekrýva s ústavnou sťažnosťou, už teda bola predmetom preskúmania najvyšším súdom z hľadiska posudzovanej prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

11. Aj keď najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa, ústavný súd konštatuje, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok bolo pre neho dostupným prostriedkom ochrany jeho práv a ústavný súd bude posudzovať ústavnú udržateľnosť rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní (bod III.2.). Ak teda právny poriadok umožňoval sťažovateľovi domôcť sa ochrany základných práv proti ich porušeniu rozsudkom krajského súdu v dovolacom konaní, potom podľa čl. 127 ods. 1 ústavy niet právomoci ústavného súdu na poskytnutie takejto ochrany. Sťažovateľ napokon ani netvrdí, že niektorú z jeho námietok nemohol uplatniť v dovolacom konaní.

12. Vzhľadom na to, že je úlohou nielen ústavného súdu, ale aj všeobecných súdov poskytovať ochranu základným právam, ústavný súd s ohľadom na princíp subsidiarity odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

13. Pokiaľ sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta nepreskúmateľnosť rozhodnutia krajského súdu, pretože mu nedal odpovede na ním špecifikované právne otázky, v tejto časti musí ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietnuť z dôvodu jej neprípustnosti [§ 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde]. Aj námietka o nepreskúmateľnosti, resp. nedostatočnosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je nepochybne spôsobilá preukázať nesprávny procesný postup súdu, ktorým došlo k znemožneniu uplatnenia procesných práv v intenzite zakladajúcej porušenie práva na spravodlivý proces, a i takáto „iná vada“ zodpovedá dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP a podlieha dovolaciemu prieskumu (bližšie pozri II. ÚS 120/2020, IV. ÚS 314/2020).

14. Z predloženej kópie dovolania podaného sťažovateľom však nevyplýva, že by sťažovateľ túto svoju námietku uplatnil pred najvyšším súdom, ktorého uznesenie pred ústavným súdom napáda. S možnosťou podania dovolania z tohto dôvodu [subsumujúc ho taktiež pod § 420 písm. f) CSP] sťažovateľ v ústavnej sťažnosti ani nepolemizoval, a teda otázku použitia ďalších opravných prostriedkov v rámci všeobecného súdnictva vo vzťahu k právoplatnému rozsudku krajského súdu posúdil nesprávne.

15. Nevyužitie zákonnej možnosti podať dovolanie nemožno nahrádzať ústavnou sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže založiť svoju právomoc na konanie o nej až vtedy, ak fyzická alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv. Meritórne preskúmanie ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavným súdom v takejto situácii by bolo porušením princípu subsidiarity ako sťažnostného atribútu vzťahu medzi ústavným súdom a sústavou všeobecných súdov, na ktorom je založené rozhodovanie o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (obdobne I. ÚS 728/2016).

III.2. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa uznesením najvyššieho súdu

16. Podstatou ústavnej sťažnosti v tejto časti je tvrdené porušenie práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Sťažovateľ vyjadruje nesúhlas so záverom najvyššieho súdu, ktorý vyhodnotil dovolanie uplatnené z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP ako procesne neprípustné.

17. Ústavný súd v prvom rade v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné

záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07) a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne.

18. Podstata namietaného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obdobne aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala, a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02).

19. Do obsahu práva na súdnu ochranu nepochybne patrí aj ochrana, ktorá sa strane sporu poskytuje v dovolacom konaní. Keďže posudzovanie splnenia podmienok dovolacieho konania je zásadne v právomoci najvyššieho súdu, s ohľadom na argumentáciu sťažovateľa v jeho ústavnej sťažnosti sa úloha ústavného súdu v tejto veci obmedzila na posúdenie, či najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom vysvetlil svoj záver o neprípustnosti dovolania, a teda či účinky jeho dovolacej právomoci boli zlučiteľné s právom sťažovateľa na súdnu ochranu.

20. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, ktorého podstatu ústavný súd zhrnul v rámci bodu 5 tohto uznesenia, možno konštatovať, že hoci zdôvodnenie najvyššieho súdu, prečo nebolo povinnosťou súdu prvej inštancie uviesť jeho predbežné právne posúdenie veci, nie celkom zodpovedalo priebehu konania, nespôsobuje ústavnú neudržateľnosť záveru najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania sťažovateľa. K tomu ústavný súd poznamenáva, že ak v prejednávanom prípade bola žaloba síce podaná v čase účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy (Občianskeho súdneho poriadku), v ďalšom priebehu sporu vrátane prvého pojednávania (15. júna 2017, pozn.) už bol účinný Civilný sporový poriadok, a teda okresný súd mohol a aj mal postupovať už podľa § 181 ods. 2 CSP. Najvyšší súd síce správne poukázal na § 470 ods. 1 a 2 CSP, avšak nie úplne správne ho interpretoval, keďže určenie, ktoré skutkové tvrdenia sú podľa súdu medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné a ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná, ako aj uvedenie predbežné právne posúdenie veci podľa § 181 ods. 2 CSP nespadá pod procesné inštitúty, ktoré podľa § 470 ods. 2 druhej vety CSP nemožno uplatňovať na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti Civilného sporového poriadku [tými sú ustanovenia o predbežnom prejednaní veci (§ 168 až 172 CSP), o popretí skutkových tvrdení protistrany (§ 151 CSP) a o sudcovskej koncentrácii konania (§ 153 CSP), avšak iba v prípade, ak by boli v neprospech strany]. Rozhodujúce pre aplikáciu § 118 ods. 1 OSP alebo § 181 ods. 2 CSP tu nebolo, kedy vec napadla na súd, ale kedy sa uskutočnilo prvé pojednávanie v spore (k tomu pozri aj bod 22 tohto uznesenia). Argumentácia najvyššieho súdu opierajúca sa o režim § 118 ods. 2 OSP teda nebola na mieste.

21. Sťažovateľ v dovolaní namietal, že v dôsledku opomenutia postupu podľa § 181 ods. 2 CSP nemal možnosť uplatniť v spore prostriedky procesného útoku. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia (jeho bodu 19) je zrejmé, že najvyšší súd sa osobitne zaoberal aj spomínaným § 181

ods. 2 CSP, keď s poukazom na svoju aktuálnu rozhodovaciu činnosť (sp. zn. 7Cdo 111/2020, 1Obdo 92/2018, 2Obdo 56/2020) zdôraznil, že cieľom tohto ustanovenia je „... zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť strany už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu. Okrem toho je jeho cieľom zrýchliť a zjednodušiť konanie tak, aby sa nevykonávali zbytočné dôkazy, ktoré súd nepovažuje za dôležité a nevenovala sa pozornosť bezdôvodným skutkovým tvrdeniam, ktoré sú podľa názoru súdu buď nesporné alebo právne bezvýznamné. Porušenie uvedeného ustanovenia však nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv.“.

21.1. Najvyšší súd v dôvodoch napadnutého rozsudku neopomenul ani doterajšiu judikatúru ústavného súdu, napr. uznesenie vo veci sp. zn. IV. ÚS 16/2012, ako aj uznesenie č. k. II. ÚS 366/2018 z 11. júna 2018, v ktorom prešiel testom ústavnosti názor odvolacieho súdu, že opomenutie aplikácie § 181 ods. 2 CSP sa konvaliduje vydaním rozhodnutia vo veci samej, v ktorom súd svoje názory oznámil, a tým zhojil tento procesný nedostatok a prípadné odňatie práva na spravodlivý súdny proces stranám sporu.

22. Ústavný súd považuje za vhodné dodať, že účelom a zmyslom stanoviska súdu k skutkovým tvrdeniam a navrhovaným dôkazom a jeho predbežného právneho posúdenia veci podľa § 181 ods. 2 CSP je zefektívnenie, zrýchlenie a zjednodušenie sporového konania vrátane prevencie tzv. prekvapivých súdnych rozhodnutí. Svoju povinnosť splní súd tým, že s predmetnými závermi oboznámi osoby prítomné na prvom pojednávaní. Obligatórne určenie sporných a nesporných skutkových tvrdení, vymedzenie predmetu dokazovania a vyslovenie predbežného právneho názoru na vec má zásadný význam pre ďalší procesný postup strán v kontradiktórnom sporovom konaní. Postup súdu je pre strany a ich zástupcov na základe uvedených úkonov predvídateľný a transparentný. Súčasne je však kladený väčší dôraz na zodpovednosť strany za jej vlastnú procesnú aktivitu a za rovnako transparentné substancovanie skutkových tvrdení a dôkazných návrhov. Na tomto mieste je potrebné zdôrazniť, že súd rozhoduje na základe zisteného skutkového stavu (§ 215 ods. 1 CSP) a okrem zákonných výnimiek berie do úvahy iba skutočnosti, ktoré vyšli najavo počas konania (čl. 11 ods. 4 CSP). Sám pritom rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná (§ 185 ods. 1 CSP) a pri zisťovaní skutkového stavu vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti (§ 186 ods. 2 CSP).

23. Inak povedané, ak sudca dané zákonné ustanovenie nedodrží, nemá to žiaden priamy dosah na možnosť vylúčenia strany sporu z jej procesných práv, ktoré jej Civilný sporový poriadok priznáva. Porušenie § 181 ods. 2 CSP žiadnym spôsobom nediskvalifikuje stranu sporu napríklad v práve zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, v práve zhrnúť svoje návrhy na záver pojednávania a pod. Striktné nedodržanie postupu podľa § 181 ods. 2 CSP zo strany súdu teda samo osebe nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a nie je procesnou vadou konania v zmysle § 420 písm. f) CSP.

24. Najvyšší súd v sťažovateľovej kauze zdôraznil, že súd prvej inštancie uznesením vyzval sťažovateľa, aby sa písomne vyjadril k vyjadreniu žalovanej, aby uviedol ďalšie skutočnosti a označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, s tým, že na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy nemusí prihliadať. Následne na pojednávaní uskutočnenom 15. júna 2017 vypočul sporové strany, oboznámil obsah spisu, dal stranám sporu možnosť vyjadriť sa v rámci záverečných rečí a procesným uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené. Opomenutie § 181

ods. 2 CSP teda žiadnym spôsobom nediskvalifikovalo sťažovateľa v práve zúčastniť sa na pojednávaní, robiť prednesy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, navrhovať dôkazy či v práve na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy a podobne. To, že okresný súd nevyslovil svoje predbežné právne posúdenie veci, nezbavilo sťažovateľa povinnosti predložiť všetky potrebné dôkazy na preukázanie oprávnenosti ním uplatneného nároku a nemalo žiaden priamy dosah na možnosť vylúčenia sťažovateľa ako strany sporu z jeho procesných práv, ktoré mu Civilný sporový poriadok priznáva.

25. K tomu je potrebné dodať, že aj v prípade, ak súd postupuje podľa § 181 ods. 2 CSP a označí určité skutkové tvrdenia ako sporné a tiež oznámi predbežné právne posúdenie veci, to ešte neznamená, že vo vzťahu k tomuto skutkovému tvrdeniu vyslovuje svoj konečný názor, a súčasne to neznamená striktnú viazanosť ním formulovaného predbežného právneho posúdenia veci, čo teda nevyhnutne podporuje záver, že ani dodržanie tohto postupu nezbavuje strany sporu povinnosti byť v spore aktívny a predkladať v ňom také dôkazy, ktoré podporujú a dokazujú nimi tvrdené skutočnosti. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti netvrdí, že by [ak mal o (ne)spornosti určitých okolností či o právnom posúdení veci pochybnosti, pozn.] sám požiadal okresný súd v priebehu konania o vyslovenie predbežného názoru, a netvrdí ani to, že by predkladal nejaké návrhy na vykonanie dokazovania, ktoré by všeobecný súd nevykonal. Ak aj súd prvej inštancie neuviedol predbežné právne posúdenie veci a v určitej fáze konania bol jeho právny názor pre sťažovateľa prekvapivý, sťažovateľ mal k dispozícii odvolanie, ktoré aj využil, a teda už ďalej nemohol argumentovať, že išlo o neodstrániteľný, resp. nenapraviteľný nedostatok zasahujúci do jeho práva na spravodlivý proces.

26. S ohľadom na uvedené ústavný súd (napriek výhradám k časti odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu) nezistil, že by relevancia námietok sťažovateľa z hľadiska posúdenia možného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru umožnila dospieť k záveru, ktorý by odôvodňoval vyslovenie porušenia uvedených práv. Preto jeho ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

27. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. novembra 2022

Miloš Maďar
predseda senátu